

Mij niet gezien!

Natalie Cox bij Boekerij:

*Een onverwachte kerst
Mij niet gezien!*

Natalie Cox

Mij niet gezien!

We zouden allemaal wel eens iemand anders willen zijn.
Maar wat als iemand anders jou wil zijn?

Vertaald door
Anne Jongeling

ISBN 978-90-225-9119-2
ISBN 978-94-023-1777-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *It Takes Two*
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2021 Natalie Cox. First published in Great Britain in 2021
by Orion Publishing Group.

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan iedereen die we in dit turbulente jaar
verloren zijn, maar vooral aan M.

En aan Schrödingers kat, die leeft en sterft in
parallele werelden, en aan grote hondenrassen wereldwijd,
die ons universum verrijken met hun eigen magie.

Proloog

Je kent ze wel, van die mensen die op miniwielmpjes over straat razen, knikkend op de maat van de muziek, terwijl ze de verkeersstroom in en uit zwieren alsof ze schokbestendig zijn, immuun voor natuurkundige wetten en voor botsingen. Ja, toch? Nou, ik ben dus zo iemand.

Wat uiterst irritant is, ik weet het.

Mijn verweer is dat rollerskaten het enige is waar ik echt goed in ben. Het was fijn geweest als ik had uitgeblonken in iets van niveau, of iets wat de samenleving tot nut was. Zoals kwantummechanica, klassiek vioolspel of hersenchirurgie. Zelfs koken had me al een stapje hoger gebracht qua bijdrage aan de maatschappij. Maar we hebben onze talenten niet voor het kiezen, hè? Ze kiezen ons.

Een pluspunt: hoe slecht het ook gaat (nogal slecht sinds kort, om eerlijk te zijn), op dat skaten kan ik altijd bouwen. Ik ga de deur uit om op mijn wielmpjes door de straten van Londen te sjezen, en dan lijkt de wereld weer kleur te krijgen, alsof de boel is schoongespoeld. Als de stad langs me heen raast en de wind mijn wangen kust, valt me de ellende niet eens meer op. Vervallen sociale woningbouw, overvolle prullenbakken, verkeersopstoppingen, gore duiven, morsige parken, zelfs mijn miserabele leventje: met dat tempo lijkt alles een stuk rooskleu-

riger. Iedere liefhebber van een beetje scheurneuzen kan je vertellen dat het zo werkt: snelheid maakt alles mooier.

Ik kocht mijn eerste paar rolschaatsen op mijn elfde met geld dat ik had verdiend door mijn hoofdhaar te ontluizen. De basisschool was een permanent luizennest en mijn machteloze ouders waren niet op de taak beducht. Toen mijn oudste zus (die bij ons thuis meestal voor de arbeidsintensieve klusjes werd geronseld) faliekant weigerde, boden ze mij tien pence per neet. Ik kamde elke zondagavond ijverig een half uur lang mijn natte haar, en na dertien weken had ik genoeg gespaard om mijn eerste paar kleurige rolschaatsen te kopen. Sindsdien ben ik een rolschaatsfan van het eerste uur, want in tegenstelling tot de meeste dingen in het leven is rollerskaten net zo leuk als het lijkt. Dat zegt niet veel goeds over het leven, hè?

Ik heb psychologie gestudeerd aan de universiteit. En hoewel ik hobby's belangrijk vind, is er een reden dat ze niet vermeld worden in de piramide van Maslow. Met zijn exclusieve hiërarchie van behoeften – voedsel, veiligheid, liefde, erkenning, zelfontplooiing – zal hij geen strike op de bowlingbaan beoogd hebben. Of rolschaatsen. Dus hoeveel ik ook van mijn hobby houd, uiteindelijk is het geen prestatie om mee te pronken: 'Kijk, dat ben ik. Ten voeten uit.'

Wie ben ik dan wel? Vandaag is het nieuwjaarsdag, en misschien stel ik mezelf die vraag omdat het een pokkenjaar is geweest. Want nu het er bijna op zit, realiseer ik me dat mijn leven in elke categorie van Maslow tekortschiet. Jawel: in alle vijf. Met mijn prille dertig lentes ben ik nu al een mislukking.

1

Gelukkig nieuwjaar, zeg ik 's morgens tegen mezelf. Ik word wakker met het gevoel dat mijn hoofd aan mijn kussen is vastgeniet en mijn tong een paar zoutpannen heeft uitgelebbert. Charlie Bucket, die ik streng heb opgedragen te allen tijde aan zijn kant van het bed te blijven, heeft mijn gulden regel aan zijn laars gelapt en ligt dwars over mijn linkerbeen. Mijn bloedsomloop is volledig tot stilstand gekomen. Ik probeer mijn tenen te bewegen. Tevergeefs. Het is alsof mijn been is geamputeerd.

Charlie Bucket is geen volbloed rashond, maar hij lijkt veel op zo'n hond die ze een houten vaatje om zijn nek binden. Waarom iemand nog eens extra massa wil toevoegen aan een gevaarte van dat formaat, is mij een raadsel. Er is al meer dan genoeg hond zoals hij is, met of zonder houten vaatje. Zijn kop is zo groot als een opblaasbare strandbal, zijn vacht is bruin met witte vlekken en ontzettend vlassig, en zijn voeten zijn grote harige kerkklokken. Op regenachtige dagen moet ik zijn poten stuk voor stuk in een emmer lauw water dopen om de modderkluiten eraf te spoelen. Ik heb een immens badlaken nodig om ze te drogen en vooral olympisch veel geduld.

Met enige moeite kan ik mijn been onder het slapende bakbeest vandaan trekken. Mijn telefoon doet 'ping' en Charlie Bucket

doet dat typische hondending van comateuze staat naar waakzaamheid in een nanoseconde: hij heft zijn kop om me beschuldigend aan te kijken met een blik die zegt: ‘Op dit uur van de dag heeft iemand toch gewoon het geluid uit staan?’ Zijn gigantische kaak beweegt licht mee bij de inspanning van de aantijging.

Ik reik naar het toestel, al weet ik al wie me een bericht heeft gestuurd. Het is zondag vandaag, de dag waarop mijn hopeloos verliefde ex, Marcus, sterk voelt dat hij single is, alsof dit een dag is van een persoonlijke kwelling die alleen hij moet verdragen. Misschien voelen veel singles zich zo, maar omdat ik op zaterdag altijd in de winkel sta, begint voor mij het weekend op zondag, en het is de dag waarop ik mezelf van alles gun. Alles behalve Marcus.

Gelukkig nieuwjaar! Ga je iets leuks doen vandaag?

Hm. Wat is de beste reactie op zo’n openingsalvo? Ik heb in de afgelopen weken al een arsenaal aan smoesjes opgesoupeerd: ziek, ongesteld, kiespijn, aambeien. Misschien moet ik hem voor de verandering een keer de waarheid vertellen.

Kater. Punthoofd.

De beest uitgehangen gisteravond?

Ah, alweer een dilemma. Ik weet uit ervaring dat Marcus prompt in zak en as zit wanneer bij hem het vermoeden rijst dat mijn sociale leven leuker is dan het zijne, en dan moet ik hem uiteindelijk weer uit de put halen. Anderzijds wil hij meteen naar me toe komen als bij hem het vermoeden rijst dat mijn sociale leven ruk is, om me te bestoken met allerlei redenen waarom ik beter af zou zijn mét hem dan zonder hem. Ik moet dus op een ragfijn lijntje navigeren.

Redelijk, maar het werd toch leuker dan verwacht.

Iets in het bijzonder?

Wat Marcus bedoelt, is: *émand in het bijzonder*? Hij houdt zorgvuldig de score bij van mijn liefdesleven en hanteert voor alle gegadigden een schaal van een (te kansrijk) tot tien (de laatste op aarde die ik zou kiezen). Hij doet dit omdat hij a) mij door en door kent en b) ik hem druppelsgewijs informatie toespeel over de mannen met wie ik uitga. Iedereen met meer dan één hersencel vraagt zich af waarom ik dit soort intieme details met mijn ex deel. Het antwoord is: volgens Marcus ‘doen maatjes dat soort dingen’, dus ik geef hem zijn zin.

De dag waarop ik de relatie met hem verbrak, keek hij me met trieste blik aan en vroeg met gebroken stem of we vrienden konden blijven. ‘Natuurlijk blijven we vrienden,’ heb ik hem verzekerd. Wist ik veel? Ik ben geen harteloos loeder en iedereen heeft toch volop ruimte voor meer vrienden? Als bij toverslag verschoof Marcus me als een bronzen beeldje van de plank van vriendin naar de plank van beste vriendin, waar ik tot op de dag van vandaag gevangenzit, blijkbaar tot aan mijn laatste snik. Ik formuleer mijn antwoord aan hem heel zorgvuldig: *Nah, gewoon op stap met Bianca*.

Oké, het is niet helemaal waar. Het is een leugentje om bestwil, omdat ik weet dat het prompt een eind zal maken aan dit kruisverhoor. Mijn beste vriendin Bianca en Marcus zijn als water en vuur. Eigenlijk is het nog erger. Als ze te dicht bij elkaar in de buurt zijn, stoten ze elkaar letterlijk af, als de positieve en negatieve ionen in een magneet. Wat ik wel heb gedaan, is oudejaarsavond samen doorbrengen met Charlie Bucket, allebei op onze eigen bank, ik met een heerlijke fles sancerre en zwart-witmusicals op de buis, hij met een oude Birkenstock, waar hij tegenwoordig dol op is. Alles bij elkaar een leuke avond, beter dan de meesten hebben gehad.

In de anderhalf jaar dat ik een relatie met Marcus had, weigerde Bianca mordicus met me af te spreken als hij erbij was. ‘Clem, ik wil je helemaal als we elkaar zien, niet alleen je linker oorlel,’ zei ze altijd. Ze was ervan overtuigd dat Marcus achttienennegentig procent van mijn bestaan opslokte, en ik was het niet altijd met haar oneens. Als ik bij hem was, leek het alsof ik mezelf verguisde en een heel ander persoon werd. Ik was niet zijn partner, ik was zijn handlanger, een verlengstuk, zodat hij als een sloopkogel door onze beide levens kon rammen. Ik was Gromit, hij Wallace. Ik Rocky, hij Bullwinkle. Daarom zette ik er uiteindelijk een streep onder. Tenminste, dit was een van de redenen.

Mijn telefoon doet opnieuw ‘ping’ als hij antwoordt: *Ah.*

Twee barstensvolle letters: barstend vol jaloezie, frustratie, verlangen. Soms denk ik dat Marcus van geslacht zou veranderen als hij dacht daarmee onze vriendschap te kunnen vereeuwigen. Ik staar naar het scherm en voel opeens een golf van berouw. Charlie Bucket, met zijn grenzeloos empathische hondenvermogen, rekt zich uitgerekend op dat moment helemaal uit, port met een van zijn megapoten diep in mijn zij en zet me aan tot het juiste ding. Hij heft zijn kop en staart me met zijn grote, bezielde ogen aan. Zoals altijd kijkt dat rotbeest dwars door me heen. Ik haal diep adem en typ mijn boodschap.

Zeg, wat doe je donderdagavond?

Geheel volgens verwachting reageert Marcus op lichtsnelheid.

Niets! Geheel tot je beschikking!

Er is een of andere stand-up. Ik app de details.

Cool! Tot dan.

Ik gooi de telefoon opzij en laat me in de kussens zakken.

Zo'n avondje in een comedyclub met Marcus zal me de kop niet kosten. En intussen heb ik mezelf vier volle Marcusvrije dagen bezorgd. Een seconde later hoor ik opnieuw 'ping'.

Nu is het Bianca: *Kom brunchen bij Dolly's.*

Bianca's manier van communicatie is heel anders. Ze klinkt niet alleen bevelend, ze denkt ook zo.

Ik dacht dat je postcoïtaal zou zijn, app ik terug.

Mijn beker vloeit over. Bijvoeren vereist.

Opschepper.

Het was eerder een klacht.

De beker van de meesten onder ons staat al tijden droog.

Uw beker zal weldra overvloeien.

Hou op over mijn beker.

Een uur later hangen Bianca en ik op de uitgewoonde zwarte bank van namaakleer in onze favoriete kroeg, met een schaal gebakken kipvleugeltjes en lurkend aan een bloody mary. Dolly's is een slonzige tent, maar wel een met aspiraties: een redelijke keuken, niet haute cuisine, en het interieur wordt gedomineerd door goedkoop chroom en amberkleurige verlichting, de cocktails zijn betaalbaar en gewoontjes. Geen drupjes angostura of een Bellini met een dotje kastanjepuree. Bovendien is de tent in handen van de gelijknamige Dolly, een vrouw met een bumperboezem, een schallende lach en een aureool van geblondeerd haar, die zich heeft gemodelleerd naar Dolly Parton (die voor mij een heiligenstatus heeft verworven). Jammer dat ik dit concept niet zelf heb bedacht, dan waren al mijn problemen verleden tijd geweest.

'Ik moet mijn leven veranderen,' zeg ik tegen Bianca.

‘Doe niet zo raar,’ zegt Bianca. ‘Je hebt de afstandsbediening van je huidige leven nog niet eens onder de knie.’

‘Ik weet niet eens waar die afstandsbediening is. En als ik hem al kan vinden, dan zitten er vast geen batterijen in,’ grom ik.

‘Tussen de kussens van de bank,’ zegt Bianca. ‘Daar liggen ze altijd.’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik zeg het nogmaals. Er is meer aan de hand. Ik moet het roer drastisch omgooien. Een complete kentering.’

‘Luister nou. Er is níets mis met je leven. Je moet er hooguit... een beetje in knijpen hier en daar.’ Ze zwaait met de bleekselderijstengel alsof het een toverstafje is en bijt er een flink stuk af.

‘Tepels en katjes worden geknepen. In het donker,’ zeg ik. ‘Levens niet.’

‘Je hebt alles mee.’

‘Zoals?’

‘Je bent zelfredzaam, je hebt een goedgebetaalde baan,’ zegt ze.

Ik schud mijn hoofd en mopper door. ‘Ik ben altijd blut. En mijn baas heeft een hekel aan me.’

Ze prikt me bijna met de bleekselderij. ‘Hij heeft geen hekel aan je. Hij vertrouwt je alleen niet. Dat is een heel verschil.’

‘Hij denkt dat ik een dievegge ben.’

‘Je hébt ook van hem gejat!’

‘Ik heb iets van hem geléënd.’

‘Zonder zijn medeweten. Dat is hetzelfde als stelen,’ zegt ze. ‘Enfin, je hebt in elk geval fantastische vrienden.’ Ze schenkt me een zuurzoet glimlachje.

‘Afgezien van mijn stalkende ex.’

‘Afgezien van hem,’ beaamt ze. ‘En je hebt je eigen huis. Geen kleinigheid in deze stad,’ zegt ze met nadruk.

‘Dat huis is van de bank. En van de belastingdienst. Ik ben niet meer dan een overvliegend duifje dat daar tijdelijk een nest heeft. Tot ik mijn hypotheek niet meer kan ophoesten en krakers me komen verjagen.’

‘En je houdt van je werk.’

‘Nee!’ roep ik uit, en ik schud mijn hoofd. ‘Ik vind mijn baan best leuk, meer niet. Soms.’ En daar schort het de laatste tijd nogal aan, om heel eerlijk te zijn, maar mijn afkeer van mijn werk wil ik niet eens met Bianca delen. Het beheren van een kaaswinkel bleek mijn ziel toch een stuk minder invulling te geven dan waar ik drie jaar geleden op hoopte toen ik mijn marketingfunctie aan de wilgen hing.

‘En je bent zo gek op kaas,’ zegt ze.

‘Is dat echt iets positiefs?’

‘Bovendien heb je familie die...’ Haar stem stukt en zoekend naar de juiste woorden fronsen ze haar wenkbrauwen. Ze weet dat ik heel ambivalent ben over alles wat met familie te maken heeft. Mijn ouders zijn best aardig, ik heb alleen weinig aan die twee. Mijn oudste zus Julia bedoelt het ook goed, maar ze is verstoken van elke vorm van charme. Ik wacht geduldig tot Bianca haar zin afmaakt.

‘Een familie die wat?’ vraag ik. Ik ben oprecht nieuwsgierig.

‘Nou...’ Ze neemt opnieuw een flinke hap bleekselderij. ‘Jij hébt tenminste familie. Dat kan niet iedereen zeggen.’

‘Al met al ben ik beter af dan een wees?’

‘In letterlijke zin wel, ja.’

‘Dank je. De volgende keer dat mijn ouders om geld vragen, zal ik je hieraan herinneren,’ zeg ik. ‘Je hebt in elk geval het

fatsoen om niet mijn liefdesleven op te hemelen,' voeg ik er grimmig aan toe.

Bianca knippert even met haar ogen. 'Welk liefdesleven?'
'Heel grappig.'

Ze schopt haar hoge laarzen uit en vouwt haar onmogelijk lange benen als een origamizwaan onder zich op. Charlie Bucket ligt als een levend tapijt aan onze voeten. Languit is hij net iets breder dan de driezitsbank waar wij op hangen. Niet elke pub in deze buurt zou hem binnenlaten. Maar Dolly is zijn grootste fan; nog een extra reden dat wij hier graag komen.

Een kale gast in een lichtgrijs pak, die duidelijk te oud voor ons is, heeft zich pontificaal aan een tafeltje vlak bij ons laten ploffen en zit al die tijd al naar Bianca te loeren. Gaap. Bianca is lang, dun, bovennatuurlijk blond en heeft een aangeboren gevoel voor stijl, wat betekent dat ze mannen aantrekt bij de vleet. Ik heb haar ooit gevraagd wat haar echte haarkleur was. 'Een verschrikking,' zei ze toen. 'Geloof me. Ik heb de mensheid een dienst bewezen door het nooit aan het daglicht bloot te stellen.'

Bianca laat zich door niets of niemand op haar kop zitten. Ze werkt in de reclamewereld en is zo vaak ontslagen dat ik de tel ben kwijtgeraakt. Niet omdat ze incompetent is, maar omdat ze weigert zich te conformeren. Iedere chef is als de dood voor haar en Bianca foltert ze met zichtbaar plezier, maar ze is steengoed in haar werk en in die branche wordt talent gewaardeerd en navenant beloond. Daarom laat ik haar vaak de rekening betalen.

Mijn uiterlijk staat in fel contrast met het hare. Ik ben meer van de categorie klein, donker en gedrongen. Ik meet net geen één meter zestig, iets waar ik me lang geleden mee heb ver-

zoend. Ik sta altijd vooraan bij een groepsfoto, ik zit stevast in het midden op de achterbank van de auto en draag plateauzolen als ik serieus genomen wil worden. Het betekent ook dat ze me nog steeds vaak om mijn leeftijd vragen als ik drank bestel, al ben ik dertig. Als ik Charlie Bucket uitlaat, krijg ik minstens tweemaal per week het grapje te horen dat ik hem kan berijden, en al ben ik bepaald niet dik, ik ben wat mijn moeder ‘stevig gebouwd’ noemt en mijn vader een ‘rubensfiguur’. Mijn haar is donkerbruin en valt tot op mijn schouders. Jaren geleden heeft een kapster tegen me gezegd dat ik met lang haar nog kleiner lijk, en ik houd sindsdien dat advies in ere.

Eerlijk gezegd stoor ik me niet aan mijn lengte. Het heeft zijn voordelen. Kennelijk heb ik minder kans op kanker en ik zal waarschijnlijk lang leven, vooropgesteld dat ik niet door een voertuig van de stedelijke schoonmaakdienst wordt geschept omdat de bestuurder me over het hoofd zag. Klein zijn betekent ook dat de kern van de zwaartekracht laag ligt en mijn evenwichtsgevoel beter is dan bij de meeste mensen, daarom ben ik zo goed in rollerskaten. De keerzijde van de medaille is dat ik statistisch gezien minder snel de ware Jakob zal vinden, en laat dat nou precies mijn ervaring zijn. Ik had mijn eerste vriendje op mijn vijftiende en sindsdien heb ik verkering gehad met drie andere jongens; allemaal van die bonenstaken. Voor ons miniatuurtjes is de vijver een stuk minder goed gevuld.

In tegenstelling tot Bianca, die momenteel met drie gasten tegelijkertijd scharrelt! En ze heten alle drie Will. Vraag niet hoe dat zo kwam. Ik heb een sterk vermoeden dat nummer drie vanwege zijn naam aan de collectie is toegevoegd, hoe hard Bianca ook roept dat het puur toeval is. Will no. 1 is een

charmante kunsthistoricus die voor Christie's werkt. Hij is half Algerijns, half Brits en honderd procent lekker, en een poosje dacht ik dat Bianca haar ideale wederhelft had gevonden. Maar inmiddels heeft hij zich ontpopt tot een ware hypochonder. Dat, of hij is een bacillenmagneet, want hij zegt altijd op het laatste moment af vanwege kwaaltjes (griepje, ontstoken likdoorns, hartkloppingen, noem maar op). Sinds kort noem ik hem Watje Will.

Will no. 2 is een zelfverklaarde aanhanger van de 'ethische non-monogamie'. Mijn ouders zouden dat 'ruimdenkend' noemen, ik vind hem een losbol. 'Als hij een losbol is, dan ben ik er ook een,' zegt Bianca trots. Ik ga in de verdediging. 'Niks om prat op te gaan,' zeg ik. 'We kunnen niet allemaal losbollig zijn. Zelfs niet als we het willen zijn.' Ik dus niet, trouwens. Parallele relaties onderhouden staat voor mij gelijk aan zo'n peperduur gastronomisch menu: de eerste twee gangen zijn verrukkelijk, daarna zit je vol en krijg je spijt. Will no. 2 doet iets vaags (en mogelijk louche) in vastgoedfinanciering en rijdt in een protserige sportbak cabrio die het net niet is. Hij weet alles van de andere twee Wills en zit er niet mee. 'Ga je gang,' zei hij tegen Bianca toen ze tijdens hun derde date bekende dat ze meer vriendjes had. 'O ja? Dan doet hij dat ook,' zei ik toen ik het hoorde. Sindsdien noem ik hem Will Wil Wel. Blijkbaar vindt hij die bijnaam helemaal geweldig.

Bianca's derde bijslaap is een potige Nederlander, Willem, een hartelijke kerel met een innemend spleetje tussen zijn tanden. Ik heb hem een keer ontmoet en hij is zo lang dat zijn buik bij mij op ooghoogte zit. Uiteraard noem ik hem Willem III. Willem III zit ook in de reclame en werkt voor een concurrent. Bianca leerde hem kennen toen ze op dezelfde klant aas-

den en zij zich had vergist in het tijdstip van de presentatie. Bianca verloor de pitch, maar won wel een exquis Frans diner met Willem, die erop stond haar als troostprijs mee te nemen naar een van de beste restaurants van Soho. (Om daarna met haar de koffer in te duiken, wat een veel betere prijs was, volgens Bianca.)

Het is weinig verrassend dat ze haar Wills regelmatig door elkaar haalt en verkeerde appjes stuurt. Vorig weekend maakte ze per ongeluk een dubbele afspraak met Watje Will en Will Wil Wel, en toen ze de wijnbar binnenkwam waar ze allebei op haar stonden te wachten, moest ze als een haas de achteruitgang nemen en belde me gierend van het lachen vanuit de taxi.

‘Misschien moet ik naar het buitenland,’ zeg ik zuchtend, en ik drink mijn glas leeg. ‘Daar kan ik mezelf vast opnieuw uitvinden.’

Ze fronst. ‘Waarnaartoe dan?’

‘Geen idee. Ik heb altijd iets gehad met Bora Bora.’ Ik grijns naar haar.

Ze wuift het weg. ‘Dat is geen echte plek.’

‘Zeg dat maar tegen de Tahitianen.’

‘Hoe weet je of je het daar leuk vindt?’

‘Daar is alles toch leuk? Schildpadstranden, palmbomen, strandhuizen op palen.’

Bianca trekt haar wenkbrauwen op.

‘Je hebt natuurlijk weer *South Pacific* gekeken,’ zegt ze verwijtend, alsof ik een terugval heb in een cocaïneverslaving. Bianca weet dat ik oude musicals kijk als ik me aan de wereld wil onttrekken, met name die van Rogers en Hammerstein. Ze deelt mijn liefde beslist niet. En misschien is het waar, misschien ook niet, dat ik gisteravond met Charlie Bucket voor de

honderdste keer *South Pacific* heb gekeken. Ik zou het alleen nooit opbiechten.

‘Bovendien is het de plek die het verst weg ligt van Londen,’ voeg ik eraan toe.

‘Ik dacht dat dat ergens in Nieuw-Zeeland was,’ zegt ze sceptisch.

‘Oké, het ligt op een afstand van een paar duizend kilometer van het verste punt op de aardbol. Maar Bora Bora klinkt leuker.’

‘Weet je wel dat ze daar Frans spreken?’

‘Niet in de musical,’ werp ik tegen.

‘Je kunt nog geen noot zingen al zou je leven ervan afhangen. Dus het is geen optie.’

‘Toch moet ik serieus mijn leven aanpakken,’ zeg ik. Ik ben inmiddels ietwat wanhopig.

Bianca knijpt haar ogen samen. ‘Als het aankomt op vechten of vluchten, zou ik je eerder aanzien voor een vechter,’ zegt ze.

Ik haal mijn schouders op. ‘Dan heb je het mis.’

Op dat moment komt de barman naar ons toe om de lege bordes en glazen af te ruimen. Hij is nieuw en ziet er niet ouder uit dan veertien. We vermoeden dat Dolly nogal een slavendrijver is, want het verloop van haar personeel is zo hoog dat bij haar de deur als waaier dient. Als de jongen klaar is, houdt hij zijn hoofd schuin en kijkt me schalks aan. ‘Anders nog wensen?’ vraagt hij met een brutale grijns. Hij draagt een zwart t-shirt en zijn zwarte spijkerbroek lijkt wel op zijn huid geschilderd. Zijn aandacht lijkt voor de verandering eens helemaal uit te gaan naar mij in plaats van naar Bianca. Ik voel me toch ietwat gevleid, al ben ik oud genoeg om zijn... tante te zijn.

‘Nee dank je, we hoeven niets,’ zeg ik.

‘Leuk om je weer te zien,’ zegt hij zacht, en iets te vrijpostig.

Ik verstar en kijk verbaasd op. Bianca werpt me een zijdelingse blik toe. Hij bloost zelfs!

‘Eh... dat is wederzijds,’ zeg ik een beetje beschaamd. Arm joch!

‘Ik heb dat briefje nog van de vorige keer, toen je op de pof hebt besteld,’ zegt hij. ‘Zal ik het bedrag op jullie rekening van vandaag zetten?’

Bianca en ik kijken elkaar vragend aan. We zijn hier sinds de kerst niet meer geweest, dus ik heb geen idee waar hij het over heeft. ‘Op de pof? Hoezo?’ vraag ik.

‘Je hebt een briefje geschreven dat ik het bedrag tegoed hield. Afgelopen woensdag. Je was je creditcard vergeten.’ Hij haalt een servetje tevoorschijn waar wat krabbels op staan.

Bianca kijkt me beschuldigend aan. ‘Ben je achter mijn rug om op stap geweest?’ vraagt ze.

‘Pot. Ketel. Zwart,’ pareer ik ferm. Ik wend me tot de jongen. ‘Sorry, maar ik was hier woensdag niet,’ zeg ik beleefd. Ik weet het zeker, want woensdagavond sta ik op de indoorrolschaatsbaan met een hele groep vrouwen, een twintigtal andere waaghalzen op wielmpjes.

‘O,’ zegt hij, en zijn blik schiet ongemakkelijk heen en weer tussen mij en Bianca. ‘Maar... jij heet toch Clem?’

‘Ja,’ antwoord ik aarzelend.

Hij laat me het servetje van dichtbij zien. ‘Wie heeft dit dan geschreven?’ Hij lijkt oprecht in de war te zijn, en niet zo’n beetje teleurgesteld.

Ik leun naar voren en tuur naar het servetje met de krabbel die ik nauwelijks kan ontcijferen.

Je krijgt nog 12,75 pond van me. Liefs, Clem xx

‘Dat is niet mijn handschrift,’ zeg ik met opgetrokken wenkbrauwen. ‘En ik zet ook nooit van die kleine xx’jes achter mijn naam. Dat is een principekwestie.’

‘Klopt,’ zegt Bianca met een gezaghebbend knikje.

‘Maar ze leek precies op jou,’ zegt de barman twijfelend.

‘Ik zweer het, ik was het niet,’ zeg ik. Die knul begint me nu op mijn zenuwen te werken. Hij werpt me een gekwetste blik toe, alsof ik hem heb bedrogen.

‘Nou, oké dan,’ zegt hij halfhartig. We kijken hem na als hij naar de bar loopt.

‘Dit is niet oké, vind ik,’ fluistert Bianca. ‘Volgens mij heb je hem zojuist gebroken.’

‘Snap jij hier wat van?’ sis ik terug.

‘Misschien hadden we maar gewoon moeten betalen,’ oppert ze.

‘Waarom moeten we andermans barrekening betalen? Iemand die zich heeft voorgedaan als mij, ook nog eens?’

‘Omdat hij nu in de problemen zit!’

‘Het is mijn schuld niet dat hij mijn dubbelganger op de pof schenkt.’

‘Niemand neemt jou iets kwalijk.’

‘Hij duidelijk wel! Echt, soms heb ik het gevoel dat het hele universum tegen me samenspannt.’

‘Zo erg is het niet, Clem.’

‘Hoe dan ook, wie zou mij nou willen zijn? Dan ben je toch niet goed snik?’ grom ik. ‘Mijn leven is een puinhoop.’

Bianca heft haar glas bij wijze van toost. ‘Misschien is die ander er nog erger aan toe.’

2

In welk opzicht is mijn leven een puinhoop? Ik zal een opsomming geven.

Ten eerste denkt mijn baas dat ik een dievegge ben. Misschien is dat overtrokken, maar het is niet zonder reden. Ik heb een paar honderd pond van de winkel achterovergedrukt toen het water me aan de lippen stond, maar op het moment suprême was ik er heilig van overtuigd dat het een kortetermijnlening was. Ik wilde alles terugbetalen voordat hij het zou hebben ontdekt. En ik had geen idee dat de bank hem appt over alle transacties die plaatsvinden op de rekening van de winkel, wat ik eigenlijk wel achterbaks vind, al is hij de eigenaar. Zo bekeken was mijn handeling dus echt niet te kwader trouw, maar natuurlijk wel immoreel. En mijn baas was er niet blij mee, dat spreekt voor zich. Het is een wonder dat hij me niet meteen de zak heeft gegeven, maar hij zat verwickeld in een complexe zaak en hij had wel andere dingen aan zijn hoofd. Dat is nu zes weken geleden en ik heb nog steeds ‘voorwaardelijk’, ik moet mijn stinkende best doen voor zijn vergiffenis.

Ten tweede heeft de bovenbuurman een straatverbod afgedwongen voor mijn hond. ‘Mijn hond’ klinkt nog altijd een beetje gek, want ik had nooit bedacht om mijn huis te delen, laat staan met een huisgenoot die veel haar verliest, maar soms

neemt het leven een onverwachte wending en Charlie Bucket was beslist zo'n onverwachte wending. Ondanks zijn mankementjes qua hygiëne en gedrag geef ik duizendmaal liever de voorkeur aan mijn ruiende, overmaatse flatgenoot dan aan mijn hatelijke, opera's kwelende bovenbuurman, dus ik moet of tussen hen tweeën bemiddelen tot er een wapenstilstand komt, of een van de twee moet oprassen. Liefst die ene zonder staart.

Ten derde weigert mijn ex te aanvaarden dat ik niet langer zijn beste vriendin ben. Ik begrijp volledig dat dit net zo goed mijn schuld is als de zijne, want door het met hem uit te maken heb ik ergens zijn langdurige afhankelijkheid van mij mogelijk gemaakt, alsof ik ook in het complot zat. Nu zijn we bijna drie jaar verder en we zitten allebei vast in het groefje van een vrijgezellenbestaan, als een kapotte elpee. Marcus moet duidelijk een twaalfstappenplan volgen om zich van me los te kunnen maken, of hij moet een nieuwe vriendin zoeken. Een van de twee, want ik wil mijn handen vrij hebben om mijn eigen niet zo fantastische leven weer op te pakken.

Ten vierde zijn mijn ouders het land ontvlucht en ze hebben mij met hun fiscale ellende opgescheept. Je verwacht niet dat ouders, zelfs de mijne niet, een rommeltje maken van hun financiën. Wat geef je dan voor waardeloos voorbeeld? Toegegeven, ik heb bijgedragen aan hun problemen toen ze mij het geld leenden voor de aanbetaling van mijn flat. Dat geld was dus eigenlijk bestemd voor de fiscus, maar hoe had ik dat moeten weten? Ik ben met de belastingdienst overeengekomen dat ik de schuld in delen kan aflossen. Het maandelijks termijnbedrag is, samen met mijn hypotheek en andere onkosten, een pietsie hoger dan mijn maandelijks inkomen, wat dus deels de